

Božka

Ivo Toman

aneb

Když domácnost řídí stroj na průšvihy

Božka

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Ivo Toman

Božka – e-kniha

Copyright © Ivo Toman, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TAXUS International s. r. o., Praha

© Ivo Toman, Praha, 2019, www.IvoToman.cz

Úpravy textů: Andrea Rossini, Marián Murčo, Jana Murčová

Jazyková korektura: imprimis

Počítačová sazba a grafická úprava:

© 2019 KYNO - Gabriela Novotná

Návrh obálky a ilustrace: © 2019 Justine Röthingová

Vytiskla tiskárna: CPI Moravia Books s.r.o., Pohořelice

1. vydání

ISBN 978-80-87717-28-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-87717-31-8 (PDF)

ISBN 978-80-87717-29-5 (ePUB)

ISBN 978-80-87717-30-1 (Mobi)

Božka

Ivo Toman

Když domácnost řídí stroj na průšvihy

aneb

Něco pro právníky a jejich klienty: Autor prohlašuje, že osoby a situace uvedené v této knize jsou změněné.

Jak jsme přišli k Božce

„Už toho mám dost! Odcházím,“ řekla mi ukrajinská uklízečka, když jsme po více než půl roce předělali půl baráku. Místo oslav, že už nebude mít tolik práce s úklidem navíc po řemeslnících, u mne končí nadobro.

„Proč?“ nechápu.

„Protože čtyři patra a čtyřicet sedm schodů od sklepa nahoru dají strašně zabrat i bez dalšího bince, který udělají zedníci a řemeslníci.“

Ona si ty schody spočítala?

Navíc máme těžký vodní vysavač, který ji nutím používat. Ona ho musí tahat po těch schodech sem a tam. Zůstane, jen pokud jí ten vysavač koupím do každého patra. Na to vyvalím oči.

Čtyři vysavače do jednoho domu? Ses zbláznila, ženská?

Asi ano, jelikož odchází uklízet k nějakému ruskému mafiánovi, kde to bude mít zaručeně lepší.

„Víte o tom, že jste s Ruskem ve válce?“ zkouším to ještě.

„Jo, no Praga něť Krym.“

Na můj další velmi chytrý argument, že po tolika schodech už nemusí platit za šlapání na rotopedu ve fitku, mi položila klíče od domu na stůl, pustila si do sluchátek je-hovistické náboženské písně a odkráčela za lepší prací.

Na obranu Ukrajinky musím říct, že vydržela nejdéle ze všech, co tu uklízely, avšak ruského podnikatele asi nepřepatím.

Doprčic, co ted?

Kdo to tu uklidí? Adina to sama nezvládne. Čtyři patra jsou fakt dost a já a dvě děcka naděláme spoustu nepořádku. Potřebujeme někoho, kdo alespoň jednou týdně vysaje, vytře podlahy a umyje koupelny, už tak Adina uklízí každý den.

Prvním řešením je kouknout na internet. Rychle jsem našel několik úklidových agentur. Než jsem stihl nad nimi zapřemýšlet, Adina přišla se spoustou argumentů, proč nikoho z agentury nevzít, což je podle mne nelogické, když úklid potřebujeme a sami ho nezvládáme. Logika však není ženská starost. Na logiku jsou chlapi. Jenže odpověďte na tento argument:

„Oni se mi budou hrabat v osobních věcech.“

„No a co?“ zkoušel jsem to ještě. „I kdyby, tak co by se stalo? Kdyby se hrabala v mých ponožkách, nijak mi to neublíží.“

„Ty tomu nerozumíš. Co když mi něco ukradnou?“

Tak zde logika končí.

Mohl jsem sice namítnout, že i přes slušnou velikost domu nejsme moc dobré sousto pro zloděje. Co by ukradli? Krb, ve kterém se nikdy netopilo? Knihy? Moc peněz doma zásadně nemíváme. Nemám obrazy. Šperky nenesím, nemám ani hodinky.

Že by uklízečka ukradla nábytek na míru? A co by s ním dělala, když je na míru? Staré skříně a staré postele se nám před rekonstrukcí nepodařilo udat ani za odvoz zdarma. Krásně jsme je nafotili, dali na internet... A ani zadarmo je nikdo nechtěl. Potají jsem je v noci postupně vynášel ke kontejneru u blízkých paneláků. Naštěstí se skoro vždy našel někdo, kdo o ně stál. Kupodivu zmizela i skřín, která stála vedle popelnic celý týden, a to celý ten týden propršelo.

Komu asi posloužila nabobtnalá skřín?

Jen starou postel, kterou jsme vyhodili z pokoje pro hosty, jsem s rostoucím nekliďem sledoval z okna kuchyně. Ještě po deseti

dnech stála opřená na výšku o zídku vedle kontejnerů. Znepokojený jsem byl také proto, že když jsem ji tam táhl po asfaltu, strašně to skřípalo. Paní z prvního patra paneláku na mne křičela něco o sběrném dvoru a o tom, že to tam mám odvézt, *ale kdo by se tam s tím tahal, zvláště když jsem už takto udal půl baráku, že?*

Moje hra na hluchoněmého debílka tu paní z paneláku asi moc nepobavila, neboť zavola-la svého muže a ten si mne několikrát vyfotil obrovským foťákem. Ten fotoaparát byl tak velký, že chlap vypadal, jako by před sebou držel televizi. Napadlo mě, že asi i on je z Ruska. Myslím foťák, ne toho chlapa.

Několik dní jsem trnul, zda si mne předvolají na radnici za narušování sousedského soužití, ale nic se nedělo. Soused asi zapomněl dát do foťáku film. A jednou mi volala Adina do práce, že se zrovna kouká z okna, jak jiný soused vyšel z paneláku a postel právě rozsekává na kusy a hází do kontejneru.

Tento problém jsem tedy mistrovsky vyřešil.

Zeptal jsem se několika lidí, zda nevědí o paní na úklid, napsal jsem na svůj Facebook i LinkedIn a čekal jsem. Vyzkoušeli jsme jed-

nu mladou dámu, jenže ta potřebovala uklidit spíše ve své hlavě než něčí byt. Pak řekla Adina své kamarádce Boženě, že hledá paní na úklid.

A Boženka překvapila. Řekla, že chodí občas uklízet. Také někdy hlídá děti, ale to ji moc nebaví.

„Hlídnání dětí je strašný opruz,“ tvrdila Božena. „To děcko furt něco chce, furt otravuje, musím mu namazat chleba, musím ho nakrmit, dát mu napít, hrát si s ním, číst mu pohádky, dokonce s ním musím chodit na procházky a přitom hlídat, aby nevběhlo pod auto...“

Prostě podle Boženy je s dětmi strašně moc práce. Proto raději uklízí. Teď zrovna jí skončil nějaký byt na Barrandově, a tak by nám mohla pomoci. Jednou týdně by k nám přišla a uklidila. Udělá to, co dělala Ukrajinka, a dostane stejně peněz.

Božena nás jen poprosila, jestli by nám nevadilo, že asi bude trochu pomalejší než ta Ukrajinka. Ale bát se nemusíme. Tak dlouho, aby u nás musela spát, jí to určitě trvat nebude.

To nám vadit nebude, není přece place-
na od hodin, ale za splněný úkol. Strašně se nám ulevilo. Uzavřeli jsme obchod století. Huráááá! Máme paní na úklid. Dokonce je to Adinina stará známá, takže většina obav

z toho, že si do baráku pustíte cizího člověka, zmizela. Občas by dokonce mohla pohlídat i děti, i když ji to moc nebaví.

Taky jste se někdy moc a moc radovali, viděli se v sedmém nebi, pro samé štěstí se nedívali na zem... a pak šlápli do lejna?

Vysavač I.

Hned první úklid Božky v naší domácnosti mě měl varovat.

Adina nechce řešit negativní věci, a tak je logicky nechává na mně. Podle ní jsou chlapi na světě od toho, aby řešili průšvihy. Mám na to trochu jiný názor. Podle mne má chlap a manažer jako já umět průšvihům předcházet. Jenže to bych se nesměl životně významně spojit s Adinou.

Adina mne poprosila, abych já poprosil Boženku, aby uklidila garáž, která půl roku sloužila jako základna pro zednické práce. Bylo tam proto jako po výbuchu. Poprosit ji o to mám já, protože Adině to připadá takové hloupé, když je Boženčinou kamarádkou. A ještě něco mám Boženě říct: na tu stavební suť nesmí v žádném případě použít náš zbrusu nový vysavač Miele.

Aha, takže odteď každý problém s Božkou řeším jen já, aby se naštvála na mne a ne na Adinu.

Tak jdu za ní a důležitým tónem jí zadávám pracovní úkol.

„Boženko, za chvíli odjedu autem. Garáž zůstane celý den prázdná. Mohla byste ji dnes uklidit? Prosím, nejdříve ji zameťte od největších nečistot a pak ji vytřete. Stihnete to dnes?“

„Ano.“

„A ještě něco. Adina mi řekla, že vám mám zdůraznit, že máme nový vysavač, Miele. To je ten krásně modrý. Stál hodně peněz. Takže ne abyste ho použila na tu garáž. Na zemi zůstaly velké kusy zdi po zednících, když předělávali vrata. Adina mi opravdu opakovaně kladla na srdce, abych řekl, že tu garáž nesmíte vysávat novým vysavačem. Chápete?“

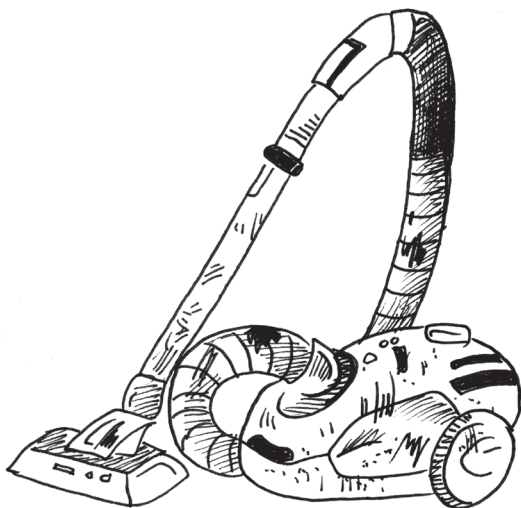
„Ano, chápu.“

Tak jsem v klidu odjel do práce. Ten klid mne však přešel okamžitě, jakmile jsem po pár hodinách při couvání do garáže koukl vlevo, abych se ujistil, jak daleko ještě mohu couvat.

Něco je špatně.

Podlaha je čistá, to ano. Avšak na asi metrové hromadě složených stěhovacích krabic trůní něco o velikosti našeho nového krásně modrého vysavače. Jenže vypadá to jinak.

Hnusně. Asi jako zdechlé vietnamské prase, které někdo posprejoval šedo-hnědo-modro-cihlově. Oč je čistější podlaha, o to špinavější je náš nový vysavač. Teď už bývalý nový vysavač. V žaludku mi vystřelí divný pocit. Jak já se přitom těšil na uklizený domeček a šťastnou usměvavou Adinku. Božena už jistě dávno skončila a odešla. Děti jsou ještě v kroužcích. Užijeme si. A už Adinku vidím. Je krásná, jak tam stojí ve dveřích do garáže, máchá rukama a řve:

„Proč jsi dal Boženě na úklid garáže po zednicích ten nový vysavač?“

„Nedal!“ bráním se. „Vždyť jsem jí ho přímo zakázal. Říkal jsem jí, že si nepřeješ, aby ho používala.“

„Boženo, pojď sem!“ volá ji Adina.

To snad ne! Ona tu ještě je?

„Boženko, on tvrdí, že ti říkal, že ho nemáš používat.“

„To není pravda!“ brání se Božka. „On mluvil o vysavači. Jasně říkal ‚Miele‘ a ‚krásně modrý‘.“

Já tu Božku zabiju.

Pračka

Příští týden musela Adina vyzvednout syna z družiny, jenže se zdržela klábosením s Božkou. Proto ji poprosila, aby jí pomohla s vypraným prádlem.

„Boženko, už doprala pračka. Mohla bys, prosím, zajít dolů do prádelny?“

A měla za to, že se Božena o prádlo postarala.

Další den odpoledne šla Adina dolů do prádelny a chtěla zapnout pračku, aby vyprala další várku. Na místě uviděla, že pračka je otevřená a v ní je prádlo z předchozího dne. Mokré, zmuchlané. Hrozně se naštvála, vyběhla nahoru pro mobil a volala Božce:

„Prosím tě, můžeš mi říct, proč je to prádlo v pračce? Proč není pověšené, když jsem tě o to včera prosila?“

V telefonu dlouhá odmlka a pak udivená Božena odpověděla:

„Ty jsi mi ale neřekla, že mám to prádlo vytáhnout a pověsit. Kdybys mi to řekla, tak

bych to udělala. Ty jsi mi jen řekla, že doprala pračka. Tak jsem šla dolů a otevřela dvířka.“

„Boženko, kdybys mi řekla, že jsi to nepověsila, tak bych to přece šla sama pověsit a nenechala bych to v pračce přes noc!“

Božena se zmůže jen na ukřivdění opakování:

„Ty jsi mi ale neřekla, že to mám vytáhnout.“

Jak jsem poznal Božku

Božku jsem poznal přesně v ten den, kdy jsem měl první rande se svou novou ženou. Adina přijela z Moravy do Prahy na pár dní i s dvanáctiletou dcerou Vanessou. Bydleli v půjčeném bytě pod Letnou a její dlouholetá kamarádka Božena se Adině nabídla, že Vanessu během rande pohlídá.

O půlnoci jsem Adinu „vracel“ zpět. Z okna toho bytu v prvním patře jsem uviděl hlavu asi padesátileté ženy s tmavými kudrnatými vlasy, jak nás zvědavě okukuje, Božku.

Od druhého dne jsme s Adinou byli každou volnou chvílí spolu. Na víkendy jsem jezdil z Prahy na Moravu nebo Adina za mnou. Za rok jsme začali společně žít. Adina se přestěhovala do Prahy. Během toho roku mi Božka zmizela z očí.

O Božce jsem v té době slyšel jen občas z vyprávění Adiny. Když se blížilo její stěhování do Prahy, měla z toho Adina velký

stres. Zkuste si představit, že obrazně řečeno spálíte mosty, opustíte své milované město, rodiče, sourozence a přestěhujete veškeré své věci a dvě děti z velkého, stodvacetmetrového bytu do neznáma. Tři sta kilometrů daleko. Chvílemi z toho byla zoufalá. Tehdy jí zavolala Božena a ptala se jí, proč zní v telefonu tak nešťastně. Adina jí vysvětlovala, že neví, jak během tří týdnů zvládne sbalit celý svůj život.

Božka se zamyslela a dala jí radu k nezaplacení.

„Všechno vyhod'. Když člověk nic nemá, je svobodný jako pták. Věci tě jen tíží a brání ti v rozletu.“

Adina jí oponovala, že má dvě děti a že většinu věcí opravdu potřebuje. Božka si však neochvějně stála na svém.

„To si jen myslíš. Nic nepotřebuješ. Podívej se na mě. Nic nemám a je mi dobře. Jsem svobodná jako pták. Mohu si letět, kam se mi zamane. Mé věci se mi vejdou do jedné krabice od banánů.“

O dva týdny později, týden před stěhováním, jí Božka volala a přes pláč jí bylo sotva rozumět. Adina jen pochytila, že život je strašný, když člověk nic nemá. Božka dostala

výpověď z bytu a zjistila, že kromě té krabice od banánů nevlastní vůbec nic.

Pokud se teď přestěhuje někam, kde nebude postel a alespoň částečně vybavený byt, je úplně vyřízená. Zalykala se a mumlala do telefonu:

„Adinko, to je v prdeli, když člověk nic nemá.“

Bylo nám jí líto, ale na druhou stranu jsme si říkali, kde jsou ty silácké řeči o tom, že má Adina všechno vyházet, že se jí tím ohromně uleví.

Božence se rozhodně neulevilo. Spíše nám přišlo, že se z toho sesypala.

Logo naruby

Mám moc rád trička jedné značky. Jsou po třech v černé, červené, bílé a modré barvě. Ne že bych byl nějak moc vysazený na módní značky, ale zrovna v těchto tričkách se cítím skvěle. Nesnáším košile, límce a límečky, upnuté kolem pasu a umělinu. Tato trika jsou bez límečku, volná a čistě bavlněná. A proč je jich dvanáct? Protože jsem na ně natrefil ve výprodeji. Normálně stojí okolo 900 korun, ale tam byla v akci po 110 korunách. No nekupte to!

Časem jsem si všiml, že vyšité logo panáčka na koni, které vyčnívá nad povrch ostatní tkaniny, se na mých úžasných tričkách začíná lesknout.

Aha, to je asi žehlením.

Okamžitě jakmile to šlo, jsem Božce poradil zlepšovák.

„Boženko, prosím vás, mohla byste tato trika žehlit naruby? Ta žehlička nějak spálí to logo a ono se pak leskne a vypadá to blbě.“

„Samozřejmě,“ řekla s profesionálním nadhledem.

Na jednání s klientem jsem přijel ve sportovním triku a mikině, protože jsme měli domluvat podrobnosti školení prodejců sportovního oblečení a předpokládal jsem, že druhá strana bude taky ve sportovním. Oni si na ležérním stylu přímo zakládají. Kdybych se tam objevil v obleku, byl bych podle etikety Ládi Špačka „overdressed“.

Nemýlil jsem se. Přijeli dva a oblečení jako na trénink do fitka. Po představení se jsem si objednal kávu turka. Ne opravdovou tureckou kávu, ale verzi českou, což je vroucí vodou přelitý centimetr namleté kávy, po jejímž vypití zůstane na dně sklenice půl centimetru hnědého sajrajtu a zbytek někde mezi zuby. Taková káva je podle Špačka druhým neodpuštělným společenským přestupkem. Jenže co s tím, když mi to tak chutná? Jednání začalo dobře, ale v kavárně bylo teplo. V kombinaci s třetinou litru vřelého turka jsem se začal potit. Svlékl jsem si mikinu.

Proč na mne tak zírají? Mám snad ten lógr na nose?

Zrcadlo je daleko.

Ne, oni se dívají níže.

Po chvíli mne napadne podívat se na své rameno a dolů...

Ježíši, já mám naruby celé tričko!

Koho by napadlo, že Božka ta trička naruby nejen vyžehlí, ale i poskládá.

Z toho by Špačka trefil šlak.

Dopadlo to dobře. Omluvil jsem se, odešel jsem na toaletu, kde jsem se převlékl, a společně jsme se zasmáli. Pak jsem domluvil slušný obchod.

Straka

Na terasu z obyváku vedou velké prosklené dveře. V létě je často necháváme otevřené. Protože nechci mít v baráku mouchy, komáry a jiný dotěrný hmyz, nechal jsem udělat rám se sítkou proti hmyzu, který se sám zavírá a drží na magnet. Když jdete ven, jemně do rámu strčíte, on se pootevře, vy projdete a pak se to za vámi samo zavře. Také je možné ten rám ukotvit v poloze úplně dokořán, ale to se mi nelíbí, protože pak může dovnitř kdejaká havěť. Dvakrát jsem dokonce vyháňel ven sousedovu kočku.

Lenivá Božka samozřejmě při úklidu nebo svých kávičkách nemínila rám stále otevírat. Proto když jsem ji neviděl, zašprajcovala ho a pak ho často zapomínala zavřít. Bylo jen otázkou času, kdy se nám to vymstí. A pak to přišlo.

Doma se mi pokazil internet. Pozval jsem si proto domů souseda, který se mi o něj stará. Přišel večer okolo osmé, okamžitě přišel

na chybu, a když se chystal k odchodu, vstoupila do pracovny Adina. Její prosba byla fakt podivná.

„Prosím tě, mohl bys odnést z prádelny tu straku?“

„Jakou straku? Jak odnést?“ nechápavě se ptám.

„No, dole v prádelně máme straku.“

V této chvíli musím upozornit, že sklepní prádelna u nás slouží i jako domácí posilovna. Jsou tam činky, hrazda a velký posilovací stroj, na kterém můžete provádět spoustu cviků. Přes celou jednu stěnu visí velké zrcadlo.

Adina mně a sousedovi popsala, co se jí přihodilo.

„Šla jsem do sklepa do prádelny. Třídím prádlo a najednou shora slyším nějaký divný zvuk. Takový jsem v prádelně ještě neslyšela. Podívám se nahoru a vidím, že na posilovacím stroji ve výšce asi dvou metrů sedí velká straka. To snad není možné...“

Jak dostat straku ze sklepa ven? Podle hesla „když máš problém, hoď ho na někoho“ šla Adina za mnou. Okamžitě jsem se odebral do sklepa. Sousedu jsem vzal s sebou. Jednak to chtěl taky vidět, ale hlavním důvodem bylo, že má doma obrovského papouška, a tím pádem

se stal největším odborníkem na ptáky u nás doma.

Přišli jsme dolů a skutečně uviděli, že na trubce od topení asi dvacet centimetrů pod stropem sedí velká straka. Pokukovala po nás každou chvíli jiným okem a občas otevřela zobák. To už se do sklepa nahrnuli všichni ostatní, tedy i obě děti a babička s dědou, kteří u nás zrovna byli na návštěvě. Hned začala porada, jak dostat straku ven.

„To chce smeták,“ začala zkušeně babička.

„Hodme na ni ručník,“ navrhla Vanessa.

„Ten je malý. Záclona je lepší,“ řekl soused.

„Ale jak ji přes ni přehodíme?“ přemýšlím nahlas. „Ta záclona je lehká a straka vysoko. Jak se nad ni dostaneme?“

„Jedině smeták,“ trvala na svém babi.

„Ne, smetákem ji vyděsíme, chudák straka,“ bránila ptáka Adina.

„Kdyby sedla na smeták...,“ prohlásila babi a hned šla pro něj.

„Chudáček malá straka,“ přidal se David.

Vždycky neplatí, že více hlav více rozumu.

„Co tu brečíš! Nejdeme ji zabít, ale vyštvat z domu,“ snažil jsem se zvládnout situaci. Obrátil jsem se na souseda:

„Jak to děláte s tím svým ptákem?“

„No, to takhle zvednu ruku, lusknou prsty, on přiletí a sedne si na mou ruku. Je vycvičený,“ odpověděl soused.

Tak tudy asi cesta nevede.

Nakonec jsme se rozhodli použít prostěradlo. Já a soused se budeme snažit přehodit ho přes straku, aby se do něj zamotala. Vzali jsme každý jeden cíp a vyrazili na lov.

„Strako, neboj,“ povzbuzovaly děti ptáka, který začal nervózně poskakovat po trubce.

Pak pták vzlétl. V prostoru devatenácti metrů čtverečních začala straka kličkovat nad hlavami sedmi lidí s plachtou a smetákem. V letu udělala obrovský cákanec téměř doprostřed místnosti, čímž nám ztížila pronásledování, neboť je obtížné dívat se současně nahoru i dolů. Straka si vždy po chvíli sedla buď na trubku, na hrazdu, nebo na posilovací stroj a my jsme se k ní vždy přiblížili, hodili na ni prostěradlo, ona uletěla a my zase čekali, až si sedne. Tak to proběhlo asi desetkrát za zvuku povzbudivých a dobře míněných rad typu: „Těsně vedle, pánové.“

„Vy jste pomalí, kluci.“

„Zkuste zhasnout, třeba ve tmě nevidí.“

„Rozsviňte, nic nevidím.“

„Kdybyste ji v klidu nechali sednout na smeták...“